

Arrest

nr. 263 727 van 16 november 2021
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor de afgifte van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 14 januari 2021 wijzigt verzoeker zijn hoedanigheid naar werkzoekende. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 7 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 18.12.2020 werd ingediend door:

*Naam: [N.,J.]
Nationaliteit Nederland
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 18.12.2020 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1^e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs van de VDAB, toelichting van betrokkene, zijn CV, een bewijs van inschrijving en het afronden van de cursus 'Douane: Introductie', een bewijs van inschrijving voor de cursus 'Logistiek - Douane: formaliteiten en documenten' en divers diploma's.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. De voorgelegde bewijsstukken geven geen enkele garantie op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan inschreven te zijn bij de VDAB sinds 17.03.2021. Hij heeft volgens zijn eigen verklaring en CV een aantal diploma's en wel wat werkervaring. Hij heeft ook ervaring als douanedeclarant, hetgeen in België een knelpuntberoep is, en hij wil in die sector in België ook aan de slag. Betrokkene heeft zich ook bijgeschoold in het wettelijk kader en de formaliteiten van de douane in België, wat een pluspunt is, maar deze cursus zou in maart al afgerond zijn maar betrokkene heeft tot op heden nog geen enkele dag gewerkt in België, niet in de sector van de douane maar ook niet elders. Betrokkene is sinds zijn aanvraag niet één dag tewerkgesteld geweest zelfs niet op proef of via interim (zo blijkt uit de databank van de RSZ). Uit het dossier kan nergens blijken dat hij ook daadwerkelijk gesolliciteerd heeft. Het dossier bevat buiten de inschrijving bij de VDAB, de diploma's en de cursus die hij volgde, geen bewijsstukken m.b.t wat betrokkene allemaal ondernomen heeft om een job te zoeken. Op een tijdsspanne van bijna zes maanden mag toch worden verwacht dat betrokkene meer bewijzen kan voorleggen van wat hij concreet allemaal gedaan heeft om een job te zoeken. Betrokkene beschikt wel over een aantal diploma's en hij heeft ook wel wat werkervaring maar niets in het dossier wijst erop dat hij ook effectief op zoek is gegaan naar een job. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en reële kans op tewerkstelling aantonen.

Het beschikken over werkervaring en diploma's op zich, zónder meer, bewijst zijn tewerkstellingskansen niet. Zonder effectieve sollicitaties en positieve reacties van werkgevers, zeggen de diploma's en werkervaring niets omtrent de tewerkstellingskansen van betrokkene.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art 40 §4, 1^e lid, 1° - wet 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert hij de schending aan van artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Kernpunt van het betoog van verzoeker is dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben. Hij stelt dat verweerder een voorbarige alsook kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen. Hij wijst er nog op dat verweerder zich te strikt aan de termijn van zes maanden heeft gehouden.

3.2. Verweerder stelt hieromtrent in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“1. De aanvraag van verzoeker werd ingediend in toepassing van artikel 40 §4, 1e lid, 1° Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

[...]

Het artikel 50, §2, 3° KB Vreemdelingen bepaalt:

[...]

Verzoeker bracht een bewijs van inschrijving bij de VDAB als werkzoekende bij, welk wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

Daarnaast diende verzoeker het bewijs te leveren van een reële kans om te worden aangesteld. Ter staving legde verzoeker, naast het inschrijvingsbewijs van de VDAB, volgende documenten voor:

- toelichting van verzoeker zelf;*
- zijn CV;*
- een bewijs van inschrijving en het afronden van de cursus ‘Douane: Introductie’;*
- een bewijs van inschrijving voor de cursus ‘Logistiek – Douane: formaliteiten en documenten’;*
- divers diploma’s.*

Uit geen van de voorgelegde documenten kan een concreet vooruitzicht op tewerkstelling blijken. De bestreden beslissing motiveert:

[...]

Verzoeker geeft per verzoekschrift een lijst van sollicitaties weer en stelt diverse keren op gesprek te zijn geweest en zelfs op tweede gesprek te mogen komen.

Echter van deze bewering werd geen enkel concreet stuk gevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing (al zeker niet binnen de drie maanden na de aanvraag zoals voorzien in artikel 50, §2, 3° KB Vreemdelingen), zodat, in voorkomend geval, verweerder er onmogelijk rekening mee kon houden.

Het arrest van Uw Raad van 17 november 2020 (nr. 244.327) door verzoeker aangehaald, betreft een verzoekster die meer dan tien (10) effectieve sollicitaties kon voorleggen waar zij tevens op eerste en volgend gesprek mocht komen. Uw Raad was van oordeel dat verweerder in vermeld dossier niet afdoende rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de werkzoekende partij, waardoor zij om evidente redenen minder kon solliciteren.

Verzoeker toont nergens aan in welke zin vermeld arrest op haar situatie kan worden toegepast. De omstandigheden zijn geenszins vergelijkbaar zodat de verwijzing niet dienstig is.

2. Verzoeker gaat in haar verwijt, dat niet voldoende rekening werd gehouden met zijn diploma’s, opleiding en ervaring, voorbij aan de wettelijke vereiste. Namelijk bewijs van de reële kans om te worden aangesteld.

Het beschikken over werkervaring en diploma’s op zich, zonder meer, bewijst zijn tewerkstellingskansen niet. Er werd geen bewijs van een effectieve sollicitatie of positieve reactie van werkgevers gevoegd, zodat de diploma’s en werkervaring niets aantonen omtrent de tewerkstellingskansen van verzoeker.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, werd terecht vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende, in toepassing van artikel 40 §4, 1e lid, 1° Vreemdelingenwet niet kon worden toegestaan.

3. Geenszins toont werkzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De werkzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van

de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden."

3.3. Artikel 45 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) luidt als volgt:

"1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst."

Het vrije verkeer van werknemers impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich op het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ 26 februari 1991, C 292/89, Antonissen, punt 13). Dit recht is door de Uniewetgever gecodificeerd in artikel 14, lid 4, b), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (HvJ 17 december 2020, C-710/19, G.M.A., punt 26). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

"4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld."

3.4. In het Belgische recht bepaalt artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

3.5. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo

veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet hij op eigen gezag de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het recht van de EU buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C- 208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; HvJ 17 november 2011, C-434/10).

3.6. In een recent arrest van 17 december 2020 (C-710/19) heeft het Hof van Justitie aangegeven dat *“het gastland gehouden is werkzoekenden een redelijke termijn toe te kennen die hen in staat stelt om op het grondgebied van die lidstaat kennis te nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen, en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld”* (punt 27). Inzake deze toe te kennen redelijke termijn stelt het Hof van Justitie dat in de eerste drie maanden aan de burger van de Unie geen andere voorwaarde kan worden gesteld dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldig identiteitsbewijs (punt 36), dat *“een dergelijke termijn het nuttig effect van artikel 45 VWEU moet kunnen waarborgen”* (punt 39) en dat *“een termijn van zes maanden vanaf de datum van inschrijving [als werkzoekende] in beginsel niet ontoereikend lijkt en geen afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 45 VWEU”* (punt 42). Gedurende deze termijn kan het gastland eisen dat de werkzoekende bewijst dat hij werk zoekt. Pas na het verstrijken van die termijn kan deze lidstaat eisen dat de werkzoekende niet alleen bewijst dat hij nog immer werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld (punten 43-46).

3.7. De Raad van State gaat in zijn arrest van 10 september 2021 met nr. 251.458 verder in op het genoemde arrest van het Hof van Justitie. De Raad van State stelt dat uit dit arrest dient te worden afgeleid dat de redelijke termijn die werkzoekenden dient te worden gegeven, dit om kennis te nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld, niet minder mag zijn dan zes maanden. Door een beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden te nemen op grond van de vaststelling dat er geen reële kans op werk blijkt, zonder deze redelijke termijn van zes maanden te respecteren, wordt volgens de Raad van State artikel 45 van het VWEU miskend.

3.8. Het bepaalde in artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit dat de burger van de Unie bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld dient voor te leggen, is onmogelijk in overeenstemming te brengen met artikel 14, vierde lid, b) van de richtlijn 2004/38/EG en belemmert het nuttig effect van artikel 45 van het VWEU. Wegens strijdig met de bepalingen van het recht van de EU kan de Raad niet anders dan artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C- 208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

3.9. In het voorliggende geval diende verzoeker op 18 december 2020 een aanvraag in voor de afgifte van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 14 januari 2021 wijzigde verzoeker zijn hoedanigheid naar werkzoekende. Er werd hem gevraagd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 17 maart 2021, de volgende documenten voor te leggen: bewijs van uitschrijving, origineel identiteitsbewijs, bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebewijzen, bewijs

werkelijke kans op tewerkstelling binnen een redelijke termijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 8 december 2020 als 'werkloze' was ingeschreven bij de VDAB.

De bestreden beslissing werd genomen op 7 juni 2021, binnen de periode van zes maanden na het indienen van de aanvraag en zelfs binnen de periode van zes maanden na de inschrijving bij de VDAB. Verzoeker werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat hij niet aannemelijk kon maken dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling. Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn standpunt dat verweerder een voorbarige beslissing heeft genomen aangaande zijn reële kans op tewerkstelling, nu er pas bewijzen hiervan hadden mogen worden gevraagd na de redelijke termijn van zes maanden. Verzoeker diende namelijk een redelijke termijn te krijgen om kennis te nemen van de vacatures die bij zijn persoonlijke kwalificaties passen en het nodige te doen om te worden aangesteld. Uit het administratief dossier blijkt trouwens ook dat hij hiermee bezig was. In een begeleidend schrijven van 2 maart 2021 stelt verzoeker het volgende: *"Nu woon ik niet zo heel lang in Turnhout en zou graag doorgaan met mijn vorige baan van douane declarant. Nu zijn er op dit gebied veel overeenkomsten wat betreft de douane wetgeving tussen Nederland en België, maar enkele verschillen. Daarom ben ik momenteel bezig met een bijscholing via het VDAB. De introductie cursus Douane heb ik reeds afgerond. Ik verwacht eind Maart ook de cursus douane formaliteiten af te ronden waarna ik zo snel als mogelijk aan het werk wil gaan."* Louter ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat verzoeker sedert 1 september 2021 een vast contract heeft en voltijds werkzaam is in België.

3.10. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De opmerkingen van verweerder in zijn nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS